

РЕШЕНИЕ

№ 4

гр. Кюстендил, 13.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, II СЪСТАВ, в публично заседание на девети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Йоланда М. Цекова

Членове: Надя Сп. Георгиева
М. Ст. Танева

при участието на секретаря Вергиния Хр. Бараклийска като разгледа докладваното от Надя Сп. Георгиева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20211500600457 по описа за 2021 година

Производството е по въззивно, по реда на гл.21 от НПК и има за предмет проверка правилността на присъда №260045/02.06.2021 г., постановена по НОХД № 111/2020 г. по описа на Дупнишки районен съд (ДнРС), с която подсъдимият И. С. П., със снета самоличност, е признат за виновен за извършено на ** престъпление по чл.130, ал.1 от НК,освободен е от наказателна отговорност, на осн.чл.78а от НК, и му е наложено административно наказание ГЛОБА 1000 лв., като на осн.чл.304 от НПК е оправдан по повдигнатото обвинение по чл.129, ал.1 от НК

С присъдата подсъдимият е осъден да заплати на Б. Е. Й. от с.р., обл.К. сумата от 3 000 лв.-обезщетение за неимуществени вреди, изразили се в болки и страдания в резултат на престъплението, дължима ведно със законната лихва, от датата на увреждането до плащането, като искът за разликата до 15 000 лв. е отхвърлен, като неоснователно завишен.

С присъдата подсъдимият е осъден и да заплати сторените по делото разноси в общ размер на 954.40 лв., от които: 600 лв.-на частния обвинител Б. Й., 250 лв.-на ДнРС и 134.40 лв.-на ОД на МВР-Кюстендил.

Недоволни от присъдата са останали всички страни по делото.

Прокурорът е протестирал оправдателната й наказателна част , с която подсъдимият е признат за невиновен по обвинението за престъпление по чл.129, ал.1 от НК. Счита се от прокурора, че незаконосъобразно съдът е приел, че подсъдимият не е причинил навяхване на лява коленна става и скъсване на менискус на пострадалия Й.. Твърди се, че такова нараняване на пострадалия е описано в СМЕ и е причинено по описания от пострадалия

начин-чрез събаряне на земята, които му показания са потвърдени и от показанията на св. К. и св.К., дадени на досъд.п-во. Предвид на изложеното се заключава, че в хода на съдебното следствие е доказано по безспорен и категоричен начин, че подсъдимият е съборил пострадалия, при което се е получило описаното в СМЕ усукване, довело до навяхване на лява коленна става и скъсване на менискус, с което подсъдимият е осъществил състава на престъплението по чл.129, ал.1 в сл.на ал.2, пр.2, алт.2 от НК, за което е обвинен. Моли се за отмяна на протестираната част на присъдата и признаване на подсъдимия за виновен по повдигнатото му обвинение, за което му се наложи наказание.

Подсъдимият П., чрез защитника си адв.Г., е обжалвал присъдата, като незаконосъобразна, тъй като събраните доказателства не позволяват категоричен и безспорен извод за осъществяване от подсъдимия на изпълнителното деяние на престъплението, за което е признат за виновен. Прави се искане по чл.336, ал.1, т.2 от НПК за отмяна на присъдата и оправдаване на подсъдимия, както и за отхвърляне на предявения граждански иск. Алтернативно се прави искане за намаляване размер на присъденото обезщетение за неимуществени вреди на Й..

В допълнителна въззивна жалба от втория защитник на подсъдимия-адв.А. П., са развити пространни съображения за материална и процесуална незаконосъобразност на присъдата, за явна несправедливост на наказанието и изключителна завишеност на обезщетението. Сочи се, че фактическите обстоятелства са неправилно установени, тъй като неправилно и без дължимия анализ е дадена вяра само на показанията на заинтересования пострадал и приятеля му К., като неаргументирано и неправилно са изключени обясненията на подсъдимия и показанията на свидетелите С., Д. и К., според които между подсъдимия и пострадалия е имало конфликт, спор, напрежение, размяна на обидни квалификации и ругатни, но не и размяна на удари, падане на земята и боричкане. Развити са и съображения за недопустимо признаване на подсъдимия за виновен по чл.130, ал.1 от НК, поради липса на такова фактическо и юридическо обвинение. Акцентираща се и на това, че признавайки подсъдимия за престъпление, за което не е бил обвинен, съдът е ограничил правото на защита на подсъдимия.

Наведени са доводи и за незаконосъобразност на присъдата в гражданската ѝ част, най-същественият от които е за недопустимо осъждане на подсъдимия по непредявен граждански иск, доколкото с предявения граждански иск е претендирано обезщетение на вреди, различни от обезщетенията от съда с присъдата.

Моли се за отмяна на присъдата, оправдаване на подсъдимия и отхвърляне на предявения граждански иск.

Частният обвинител и граждански ищец Б. Й., чрез адв.Д., е обжалвал наказателно-оправдателната и гражданско-отхвърлителната част на присъдата. Направил е оплакване и е навел доводи за неправилност на присъдата, поради нейната процесуална и материална

незаконосъобразност, необоснованост и явна несправедливост на наказанието. Твърди се, че присъдата е постановена в нарушение на процесуалния закон, поради допуснати от ДнРС нарушения на процесуалните правила по чл.13, чл.14, чл.107, ал.5 и чл.304 от НПК.

Нарушението на материалния закон се твърди, че е налице, тъй като деянието на подсъдимия неправилно е квалифицирано като престъпление по чл.130, ал.1 от НК вместо като престъпление по чл. 129, ал.1 от НК. Смята се, че според събраните доказателства, подсъдимият е извършил престъплението, за което е обвинен.

Като довод за явна несправедливост на наказанието се сочат неправилното оправдаване на подсъдимия по чл.129, ал.1 от НК, неправилното приложение на чл.78а и тълкуване и приложение на чл.54 от НК., както и на чл.45 и 52 от ЗЗД.

Заявени са четири алтернативни искания:1/ за отмяна на осъдителната присъда и прилагане на закон за по-тежко наказание, като подсъдимият бъде признат за виновен по чл.129 от НК и се уважи предявения граждански иск изцяло 2 / за отмяна на присъдата, на осн.чл.335, ал.2 от НПК и връщане на делото за ново разглеждане от др.състав на районния съд; 3/за изменение на присъдата чрез увеличаване на наказанието и на уважения размер на гражданския иск до пълния му претендиран размер, както и да се присъдят изцяло сторените по делото разноски пред ДнРС. Допълнителни съображения за основателност на доводите за неправилност на присъдата са развити в жалба-допълнение.

По време на въззивните съдебни прения са поддържани протеста и жалбите от подателите им, по съображенията изложени в същите, както и поради основателността им, според събраните доказателства от районния и окръжен съдилища.

Кюстендилски окръжен съд, след преценка на протеста и жалбите, доводите на страните и доказателствата, и след служебна проверка на присъдата в пределите на правомощията си по чл.313 и чл.314 от НПК, намери присъдата за незаконосъобразна, като постановена при съществено нарушение на процесуалния закон, поради което подлежи на отмяна. Така прие КНОС предвид следните констатации:

прие за установено следното:

Първоинстанционното производство по НОХД № 111/2020 г. по описа на Дупнишки районен съд (ДнРС) е образувано по обвинителен акт, с който срещу подсъдимия И. С. П. е повдигнато и предявено обвинение за извършено престъпление по чл.120, ал.1 от НК, изразило се в това, че на 28.08.2019 г., около 02.30 ч. в село р., община ***, на разклона за *** (чрез събаряне на земята) е причинил средна телесна повреда на Б. Е. Й., изразяваща се в НАВЯХВАНЕ НА ЛЯВА КОЛЕННА СТАВА с СКЪСВАНЕ НА МЕНИСКУС, вследствие на което е било затруднено движението на долния му ляв крайник за срок от 37 дни.

Според обстоятелствената част на обвинителния акт, подсъдимият е извършил това

престъпление, когато с пострадалия Й. се били „вкопчили един в друг, при което подсъдимият П. блъснал с ръце и повалил на земята пострадалия Й., а при повалянето на земята П. усукал левия крак на Й. вследствие на което му причинил навяхване на лява коленна става и скъсване на менискус.

С присъдата ДнРС признал подсъдимия П. ЗА ВИНОВЕН в това, че на ** около 02:30 часа в с. р., общ. *** на разклона за *** е причинил на Б. Е. Й. разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК, изразяващо се в комозио церебри, контузио торацис и охлузна рана на дясната предмишница, представляващо лека телесна повреда - престъпление по чл. 130, ал. 1 НК, за което на основание чл. 78а от НК го освободил от наказателна отговорност и му наложил административно наказание „глоба“ в размер на 1000 (хиляда) лева, като на основание чл. 304 от НПК го оправдал по повдигнатото обвинение по чл. 129, ал. 1 от НК.

ОСЪДИЛ И. С. П. да заплати на Б. Е. Й. сумата от 3000 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания в резултат на горното престъпление, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането до окончателното заплащане на сумата, като иска в частта до 15 000 лева отхвърля като неоснователно завишен. Осъдил го да плати и разноските по делото.

В разпоредително заседание съдът конституирал пострадалия Й. като частен обвинител и граждански ищец, и приел за разглеждане гражданския му иск срещу подсъдимия за сумата от 15 000 лв. –претендирана за обезщетяване на причинените от престъплението по чл.129, ал.1 от НК неимуществени вреди, изразили се в болки и страдания

Присъдата постановил, след като провел съдебно следствие, по време на което докладвал делото и предоставил възможност по чл.276, ал.2 от НПК на прокурора да изложи обстоятелствата, включени в обвинението, а на гражданския ищец-да изложи обстоятелствата, включени в предявения граждански иск.

Прокурорът е посочил, че са събрани достатъчно доказателства за извършено престъпление по чл.129, ал.1 вр. с ал.2 от НК, за това, че на ** на посоченото в обв.акт място, възникнала свада между него и пострадалия, като е съборил последния на земята , с което му е причинил средна телесна повреда –посочената в обв.акт.

Адв.Д.-повереник на гр.ищец е заявил, че гражданския иск се основава на това, че в резултат на средната телесна повреда Й. е претърпял продължителни болки и страдания, оперативно лечение, с което са му причинени неим.вреди, които следва да бъдат обезщетени с предявения граждански иск ведно с лихвата.

Съдът в с.з. на 13.06.2020 г. е разпитал като свидетели пострадалия Й. (на който е прочел и показанията му от ДП), приятелят му, очевидец на случая- К., Д.С., Д. К. (на която е прочел и показанията от ДП), Д.С., Б. Д., сестрата на пострадалия В. Й.а –Н., която завела пострадалия на следващата сутрин на преглед в МБАЛ в гр.Дупница при св.д-р Н., който го прегледал и му издал медицинско свидетелство

В следващо с.з. е разпитал вещото лице д-р Г. и е приел заключението ѝ от досъдебното п-во, без да конкретизира, което кое от двете и заключения от досъд.п-во-основното или допълнителното.

В с.з. от 21.04.21 г. провел разпит на подсъдимия, а в с.з. на 02.06.2021 г. и на д-р Н., на който прочел и показанията от ДП, назначил очна става между св.К. и подс.П., с определение обявил, че приема и присъединил събраните доказателства от ДП, прочита писмените и предявява материалите. Страните заявили, че са запознат с материалите, след което съдът заявил, че счита делото за изяснено от фактическа и правна страна и обявява съдебното следствие за приключено. Дал ход на съдебните прения, по време на които прокурорът прокурорът и адв.Д. са пледирали за осъдителна присъда по повдигнатото обвинение, обосновавайки искането си на показанията на част от свидетелите-очевидци Й., К. и отчасти на св.К.-тези от ДП, както и на СМЕ. Защитата -адв.Б. и адв.Г.-са развили съображения за оправдателна присъда, позовавайки се показанията на другата част от свидетелите-очевидци, според които пострадалия не е бит въпросната вечер и на въпросното място, както и на показанията на св.Й. (според които е бил ударен от св.Д. в ребрата от лявата страна и е паднал на земята, и двамата с И. започнали да го удрят), и на св.К., дадени на 20.06.2020 г. пред съда (според които Д. ударил Б. и той паднал на земята от първия удар, който му нанесъл Д. в ребрата, като след удара Б. се строполил, подвили му се краката и се строполил.....), и на св.К., дадени пред съда. Молил е за оправдателна присъда и отхвърляне на гражд.иск.

Адв.Г. е поддържал казаното от адв.Б. и е допълнил съображенията за оправдателна присъда с установените данни от св.Н., за който се сочи, че не е установил нараняване на коляното и оплакване от болни в същото, навел е доводи за причиняване на това увреждане при др.инцидент, както и на показанията на св.Й. от ДП, според които силната болка в коляното получил от ритник, нанесен му от св.Д.. Молил е да не бъдат кредитирани показанията на Й. и К., като противоречащи помежду им и на др.доказателства относно механизма на причиняване на телесната повреда.

За да постанови присъдата си районният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

Гр.Ищец Й. и свид.К. поддържали приятелски отношения известно време, след което последната започнала да излиза с подсъдимия П..

На ***.п вечерта, подсъдимият, заедно със свид.К. и техни приятели- свид.Д. и Д.С. били в заведение в гр.Б.. Тъй като били Великденски празници, свид.К. изпратила поздравителен смс на гр.ищец Й..Явно поласкан от вниманието, същият и позвънил по телефона, но обаждането било прекъснато от подсъдимия, който видял,че Й. звъни на приятелката му. Ядосан от обаждането, той позвънил на Й. от телефона на К., отправяйки му обиди и закани.

След като си тръгнали от гр.Б. за с.**, около 2-2,30 на ***, подсъдимият отново се обадил на Й. и му предложил да се видят някъде и да се разбере,като му заявил ,че ако не е

съгласен, ще отиде у тях. Последният се притеснил от това предложение , обадил се на свид.К./негов приятел/ и споделил за случващото се,като го помолил да отиде при него. Свид.К. отишъл до дома на Й. с автомобила си, след което последният излязъл и се качил при свидетеля, където му разказал по-подробно възникналата ситуация с обажданията. К. го посъветвал да се обади на подсъдимия и да отложи срещата за другия ден. Й. го послушал , обадил се на последния, но той отказал такъв вариант като му заявил,че ако не се видят още същата нощ, ще отиде у тях, като му предложил да се видят на разклона за ***.Гр.ищец и К. се отправили с автомобила на последния към уреченото място.

Същевременно, подсъдимият, с неговата компания се прибрали в с.**, където оставили свид.К. и Сакаджийска , като подсъдимият и свид.С. също се отправили към уговореното място. Двете свидетелки, притеснени от ескалацията на събитията, ги последвали с друг автомобил.

Всички пристигнали почти едновременно/ като Й. и К. пристигнали няколко минути по-рано/ и спрели автомобилите на разклона за ***. Подсъдимият слязъл от автомобила,отправил се към автомобила на К. и издърпал гр.Й. навън. Свид.К. излязъл от автомобила и ги разтървал, заставайки между тях. Тогава, подсъдимият се обадил на свид.Д.-негов вуйчо и го помолил да дойде. В това време, свид.К. се опитвала да предотврати по-нататъшно стълкновение, обяснявайки,че тя е виновна за създадалата се ситуация.

След няколко минути , свид.Д. пристигнал и се приближил към Й.. Свид.К. се дръпнал настрани, като предположил, че Д. ще овладее ситуацията, тъй като е служител на полицията.Последният обаче се обърнал към Й. с думите, „до кога ще се занимавам с теб“ и го ударил в областта на ребрата. Последният паднал, а подсъдимият, окуражен от намесата на вуйчо си, се нахвърлил върху него с ритници и юмруци. Свид. К. се намесил, издърпвайки първо Д., а после и подсъдимия, като помогнал на Й. да се изправи и го качил в автомобила. Двамата си тръгнали, като Й. му споделил,че всичко го боли и трудно диша. Свид.К. го оставил пред дома му и се прибрал.

На сутринта на 28.04.2019г.гр.ищец Й., който изпитвал болки от нанесения побой, заедно със сестра си -свид.Н.,посетили ЦСМП при МБАЛ „Св.И. Рилски 2003“ ЕАД гр. Дупница, където дежурен лекар бил свид.Н.. Същият извършил преглед ,установил,че Й. е получил в комочио церебри, контузио торацис и охлузна рана на дясната предмишница,за което му издал имедицинско свидетелство, като назначил и рентгенова снимка на гръден кош, тъй като последният се оплаквал от болки в гърдите.

На ** Й. постъпил за лечение в МБАЛ «Люлин» ЕАД гр.София, с оплакване от болки в лявото коляно,като при снемане на анамнезата, същият обяснил,че е пострадал преди няколко часа при битов инцидент,като усукал лявото си коляно и усетил болка и хрущене. Същият бил приет за спешно оперативно лечение, след като било установено,че лявата колянна става е навехната и има скъсване на минискус.

От заключението на вещото лице, изготвило на досъдебното производство медицинска експертиза, която е приета от съда и неоспорена от страните, се установи,че

увреждането е получено в резултат на усукване на бедрената част с тази на големия пищял, при завъртане и падане върху повърхността, като е възможно да същото да бъде получено и при директен удар с ритник в областта на коляното. Това увреждане е довело до трайно затруднение движението на долния ляв крайник, причинявайки болки и страдания в период на 30 дни.

Съдът прие за установена горната фактическа обстановка като даде вяра на показанията на гр.ищец и свид.К. и свид.Н.. Същите се подкрепят от писмените доказателства и медицинската експертиза, както и в една част и от другите гласни доказателства.

Гр.ищец Й., като пострадал пряко е възприел действията и на подсъдимия и свид.Д., изпитвайки непосредствено въздействието от тях, като показанията за нанесените му удари съответстват с медицинската документация и се подкрепят изцяло от показанията на свид.К. и Н. и в голяма степен от тези на свид.К., дадени на досъдебното производство и приобщени по реда на чл.281, ал.5 във вр. с ал.1, т. 1 НПК.

Свид.К., чиито показания съдът кредитира, също е пряк очевидец на случая е установява събитията в последователност, както и участието на подсъдимия, пострадалия и другите свидетели.

По отношение ударите, нанесени от подсъдимия и свид.Д. на Й., съдът прие, че има известна хиперболизация от страна на свидетеля, като съдът го отдава на емоционалния стрес. Същият твърди, че след като е паднал на земята, в резултат на първи удар от Д., той и подсъдимия са му нанесли множество ритници и удари по главата и тялото, което не съответства на медицинското свидетелство, в което са отбелязани получените от пострадалия наранявания, а и на показанията на последния, който твърди, че след като Д. го ударил, подсъдимият се е нахвърлил върху него и му нанасял удари.

Както бе посочено по-горе, съдът кредитира показанията на свид.К., дадени на досъдебното производство, в частта, в която установява причините за възникналата ситуация, и действията на подсъдимия, имайки предвид, че с оглед близките им отношения, явно ги омаловажава, стараяйки се и да избегне конкретика. Същата заявява, че “първоначално подсъдимият е потупал Й. леко по лавата, а впоследствие, след пристигането на свид.Д. някой я е ударил по главата и тя паднала (обстоятелство, което никой от останалите свидетели не потвърди) и след като се осъзнала, видяла че подсъдимият и Й. се дърпат, паднали са на земята, след което останалите са се намесили да ги разтърват“. Тези показания, които свидетелката заяви, че не поддържа именно в тази част, съответстват на показанията на Й. и К., но както бе посочено по-горе целят да създадат впечатление, че е имало елементарно сдърпване между ревниви младежи, без причиняване на увреждания и най-вече да се елиминира намесата на свид.Д., явно поради респекта от обстоятелството, че е полицейски служител. Съдът не кредитира нейните показания, дадени в хода на съдебното следствие, предвид противоречието с тези, дадени на досъдебното производство, както и с останалите гласни доказателства, на които съдът даде вяра, по описаните по-горе причини.

Съдът кредитира показанията на свид. Д. и Д.С. в частта, в която установяват времето мястото,причината и участниците в събитията,тъй като не противоречат на останалите гласни доказателства. Съдът не даде вяра на твърденията им,че подсъдимия не е нанасял каквито и да било удари на Й., както и че намесата на свид.Д. се е ограничила до това да им каже да се прибират, тъй като противоречат, както на показанията на сви. Й.,К. и К., така и на писмените доказателства.

Съдът даде вяра на показанията на свид.Н. (сестра на Й.), която установи,че го е придружила до ЦСМП за преглед,както и на тези на свид.Н., който е извършил прегледа и установил нараняванията ,отразявайки ги в медицинското свидетелство,тъй като се подкрепят от гласните и писмени доказателства.

Районният съд, въз основа на гореизложените фактически обстоятелства и оценка на доказателствата, приел, че подсъдимият П. е осъществил от обективна и субективна страна престъпление по чл.130, ал.1 от НК, описано в диспозитива на присъдата, за наличие на което е изложил и правни съображения.

Районният съд уважил гражданският иск, по съображения за неговата доказаност и частична основателност, тъй като приел, че са налице всички елементи от състава на чл.45 ЗЗД, като подсъдимият виновен е причинил вреди на гр.ищец и следва да ги репарира. Посочил, че сумата от 3 000 лв., предвид вида , степента на уврежданията на пострадалия ,времето за възстановяване и претърпените болки и страдания, е справедливо обезщетение за умишлените вреди причинени на Й. по см. на чл.52 ЗЗД, поради което иска в частта до 20 000лв. отхвърлил като неоснователно завишени.

КНОС споделя доводите в жалбата на подсъдимия за незаконосъобразност на присъдата в частта й , с която подсъдимият е признат за виновен за преселение по чл.130, ал.1 от НК, тъй като кореспондират с процесуалните правила, регламентиращи реда и предпоставките за изменение на обвинението от съда.

Присъдата в посочената й част е постановена при съществено процесуално нарушение по см.на чл.348, ал.3, т.1 вр. с ал.1, т.2 от НПК, довело до ограничаване процесуалните права на страните и най-вече на подсъдимия. Това е така, защото районният съд е признал подсъдимия за виновен по чл.130, ал.1 от НК и е ангажирал адм.-наказателната му отговорност за него, без да е имал право да измени обвинението, като преквалифицира деянието на подсъдимия от престъпление по чл.129, ал.1 от НК в престъпление по чл.130, ал.1 от НК.

Това право съдът е нямал, на първо място, защото не е бил сезиран от компетентните лица по чл.287, ал.5 от НПК-прокурор или частен обвинител с искане за произнасяне с присъдата и за престъпление, което се преследва по тъжба на пострадалия, каквото е това по чл.130, ал.1 от НК.

На второ място, районният съд не е имал право да постанови присъда по чл.130, ал.1 от НК, поради липса на фактическо обвинение в обвинителния акт, за което е признал за виновен подсъдимия. Никъде в обв.акт не се съдържат факти за причинена на пострадалия

частния обвинител и граждански ищец на разстройства, извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК, като посочените в присъдата- комочио церебри, контузио торацис и охлузна рана на дясната предмишница, представляващи лека телесна повреда по чл.130, ал.1 от НК. Последният извод районният съд направил и без да назначи, изслуша и приеме съдебномедицинска експертиза, а въз основа на медицинско свидетелство, което е недопустимо, тъй като съдът няма специални знания из областта на медицината и не би могъл да прецени сам вида и характера на уврежданията, както и механизма на причиняването им.

При съществено нарушение на НПК и ГПК е постановена и присъдата в гражданско-осъдителната ѝ част. Тя е постановена по непредявен граждански иск, тъй като с приетия за разглеждане граждански иск, по време на съдебното следствие и на съдебните прения е претендирано обезщетение за неим . вредите от увреждане на лява колянна става и скъсване на менискуса ѝ, а не за посочените увреждания в присъдата

Съдът няма право да присъжда обезщетение за непретендирани вреди, а като го е сторил е допуснал съществено процесуално нарушение на чл.84, ал.1 от НПК допускащ претендиране на вреди от престъплението, на чл. 88 от НПК регламентиращ реда за разглеждане на гражданския иск, както и на предвидените правила в ГПК за разглеждане на граждански иск в исково производство.

КНОС констатира, че наказателно-оправдателната част присъдата е постановена при съществено процесуално нарушение по см.на чл.348, ал.3, т.2, пр.1 вр. с ал.1, т.2 от НПК, поради това че изготвените мотиви следва да се приравнят на липса на мотиви. Така приема КНОС, защото те не отговарят на изискванията на чл.305, ал.3 НПК, озаглавен „Съдържание на присъдата” съгл. който: „В мотивите се посочват установените обстоятелства, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните съображения за взетото решение. При противоречия на доказателствените материали се излагат съображения защо едни от тях се приемат, а други се отхвърлят” .

КНОС счита, че в мотивите липсва дължимия АНАЛИЗ НА ДОКАЗАТЕЛСТВАТА. Той не е структуриран по начин обуславящ логическата подреденост и убедителност на мотивите.

Обсъждането (анализа) на доказателствата не следва да се свежда до обща констатация за взаимно изключване или противоречие на групи свидетелски показания, както е в случая. Това са декларативни фрази, с които районният съд не е изпълнил задължението си за анализ на доказателствата и обсъждане на противоречивите доказателства

Районният съд не е изпълнил задължението си за анализ (преценка) на доказателствата, тъй като не ги е обсъдил подробно и задълбочено, едва след което да изложи съображения, защо приема за достоверни кредитираните и защо изключва противоречащите им.

Липсва дължимия анализ на показанията на св.Й. и оценка за това, дали са

противоречиви, заинтересовани и последователни. Отсъства внимателно изследване на съдържанието на тези свидетелски показания и не е проследена логическата им издръжливост в тяхната цялост. Правилно съдът е приобщил показанията на св.Й. от досъдебното производство, но неправилно не ги е съпоставил с дадените на съдебното следствие и не ги е анализирал. В резултат на това не става ясно кои от показанията му кредитира, тъй като те са вътрешно противоречиви. Така приема КнОС предвид дадените от него показания на 07.06.2019 г. на досъд.п-во, приобщени от районния съд чрез прочитането им и потвърдени от свидетеля, както и показанията му, дадени пред районния съд на 13.06.2020 г. (л.55 от съд.п-во).

В разпита си на досъд.п-во св.Й. е твърдял, чеИ. го е хванал за шията с двете ръце и го е издърпал от колата навън....продължавал е да го стиска, затова К. го хваналИ. бе доста агресивен.... Реши да звънне на вуйчо си.. за съдействие.много бързо дойде вуйчото....попита „Какво става?.....И. отново ми се нахвърли.... вуйчо му каза „Вие май не сте биени“, След това замахна и с юмрук ме удари в ребрата. Аз паднах на земята и се свих от болката. И. бе върху мен и продължи да ме удря, а вуйчо му ме изрита в левия крак, няколко пъти ме изрита в областта на таза, на лявото бедро и по-надолу, Докато ме риташе изпитвах силна болка в левия крак.....И. беше върху мен и също ме удряше с юмруци, но най-силната болка в крака ми бе от ритниците на вуйчо му.....

Цитираните показания св.Й. е потвърдил пред съда в с.з. на 13.06.2020 г. след прочитането им от районния съд.

Непосредствено преди това по време на разпита си пред районния съд, свидетелят е заявил : И. отвори вратата и ме хвана за шията. К. го дръпна от мен. И. каза „ Сега ще видите, какво ще стане“ и се обади на вуйчо си. Дойде Б. Д.. Изчакахме го, за да се разбере с него, но той никаква реакция. Каза „Докога ще се занимавам с вас?“, Удари ме в ребрата от лявата страна. Аз паднал на земята и двамата с И. (подсъдимия) започнаха да ме удрят.....

Повторно е обяснил случилото се, като е посочил : Б. Д. ме удари в ребрата и И. ми се нахвърли в същото време. Тогава паднах на земята. **Най-вероятно И. ме повали на земята. След удара на Б. , той беше вече върху мен. И. скочи върху мен, аз паднах на земята и започнаха да ме удрят.** Когато Б. ме удари, аз се свих и И. ми се нахвърли. **Неговата намеса доведе до падането ми на земята.....След удара от Б. с юмрук в ребрата се свих, а И. се нахвърли странично. Б. ме рита много пъти по лявата страна. Риташе ме по цялата лява страна, но не мога да кажа, къде точно ме е ритал.....Докато И. беше върху мен ме удряше с юмруци по гърба. Не съм усетил И. да ми нанася ритници...**Коляното ме болеше още тогава..на другия ден се поду. Поради тази причина отидох в София в частната болница...

КнОС, предвид горесцитираните показания на св.Й. (които е видно, че са противоречиви и установяват различно участие на подсъдимия в побоя и позволяват различни фактически и правни изводи) не може да направи проверка (за правилност или

неправилност) на оценъчната дейност на районния съд относно показанията на св.Й., които съдът е посочил, че им дава вяра, защото: 1/ се подкрепят от писмените доказателства и медицинската експертиза, както и в една част от другите гласни доказателства и 2/ показанията за нанесените му удари съответстват с медицинската документация (не се сочи, коя) и се подкрепят изцяло от показанията на К. и Н. (вероятно св.Н.) и в голяма степен от тези на К. от досъд.п-во. Друг коментар на показанията на св.Й. липсва в мотивите. А видно от същите е, че свидетелят описва по различен начин момента на включването на подсъдимия в нанесения му побой. Налице са различия позволяващи различни фактически и правни изводи-едни от тях за причиняване на увреждането му „скъсване на менискус“ в резултат на съучастническа дейност (изводима от показанията „ И. отново ми се нахвърли.... вуйчо му каза „Вие май не сте биени“, След това замахна и с юмрук ме удари в ребрата..... И. скочи върху мен, аз паднах на земята и започнаха да ме удрят..... Неговата намеса (на И.) доведе до падането ми на земята.....След удара от Б. с юмрук в ребрата се свих, а И. се нахвърли странично....) , **а други, изключващи авторството на подсъдимия в престъплението (цитирани от защитата по време на пледоарията пред районния съд).**

Съдът е направил опит да отстрани противоречията и опресни спомена му, като е прочел показанията му от досъд.п-во и допълнително го е разпитал относно участието на подсъдимия в побоя, като последно свидетелят е заявил: След удара от Б. с юмрук в ребрата се свих, а И. се нахвърли странично. Тези му показания, ведно с предходните, съдът е следвало да осъди детайлно и да посочи, на кои точно дава вяра и защо. Следвало е да ги съпостави с показанията на св.К., които също обсъди, и да посочи, защо не дава вяра на показанията на св.Й., според които подсъдимият е участвал в бутането и падането му и дали тогава се е получило скъсването на менискуса или защо не се е получило тогава, а само когато е блъснат от св.Д..

Не са обсъдени и достатъчно детайлно и гласните доказателствени средства (обясненията на подсъдимия и показанията на свидетелите, които са му близки или приятели, като свидетелите С., К. и Д.), според които изобщо не е нанасян побой на св.Й. въпросната вечер, а травмата му е вероятно от предишни негови сБИ.ия или падане от мотор.

Предвид изложеното е необходим детайлен анализ на показанията на св.Й., съпоставяне с показанията на св.К., с цел установяване по несъмнен и категоричен начин механизма на причиняване на увреждането и автора й.

Районният съд не е ясно, коя експертиза е предявил на страните в с.з. на 18.01.2021 г., тъй като не е отразено в протокола от с.з., но вероятно е първата СМЕ, доколкото в.л. е заявило, че поддържа СМЕ, а и в мотивите се позовава на изводите й.

Съдът е дължал обсъждане и на двете експертизи, доколкото са от значение за пълното и обективно изясняване на обстоятелствата по делото и между двете има известно

несъответствие относно вероятния механизъм на причиняване на увреждането.

В СМЕ (приложена на л.61-65, том 2 от ДП) , в.л. Б. Й. , на 28.05.2019 г. е получил **НАВЯХВАНЕ НА ЛЯВАТА КОЛЕННА СТАВА. ПРЯСНО СКЪСВАНЕ НА МЕНИСКУС.**

В тази (основната) експертиза е посочено, че навяхване на коленна става в областта на средния менискус се получава в резултат на усукване на бедрената част с тази на големия пищял, при завъртане и падане върху терена на тялото на пострадалия.

Прави впечатление, че на въпроса към вещото лице, дали нараняванията на Й. съответстват на посочения от него механизъм на причиняване (ритници в областта на левия крак), в.л. е отговорило, че това увреждане на коленната става на Й. съответства на описания механизъм на получаване на увредата на лявото му коляно (не сочи, къде и от кой).

Впоследствие в допълнителната си експертиза д-р Г. е посочила, че травматата не е от директен удар (т.е. изключва ритник), а от усукването на крака в коляното, както е обяснил Б. Е. при приемане на лечение (каквито показания на досъд и съд.п-во липсват липсват, а са посочени като анамнестични данни в ИЗ на св.Й. от болница „Люлин“, според които бил посочил, че при битов инцидент преди часове е усукал коляното) .

В контекста на горното, КнОС счита, че районният съд не е изложил обосновани съображения, защо дава или не дава вяра на свидетелските показания. Приема и че е необоснован изводът на съда за неизясняване на механизма на причиняване на увреждането „навяхване на лява коленна става и скъсване на менискус“, за което е обвинен подсъдимия.

По делото са спорни времето на получаване увреждането на менисуса (а именно, дали е на инкриминираната в обв.акт дата ** или преди нея и при други обстоятелства), авторството на деянието, описано в обв.акт, квалифицирано като престъпление по чл.129, ал.1 от НК и вида на спорните отношения на **, а именно-дали пострадалия Й. е бил бит – удрян и ритан, вкл. по левия крак, в резултат на което да му е причинил навяхване на коленна става и скъсване на менискус, както и дали подсъдимия е причинил това увреждане или др.лице, или пък двамата.

Ако районният съд бе изяснил пълно и всестранно обстоятелствата по делото, и бе анализирал задълбочено доказателствата, би постановил убедителна присъда относно фактическите си и правни изводи, а вероятно би стигнал и до други фактически и правни изводи.

КнОС не може да отстрани констатираните пороци на присъдата, тъй като са от категорията на абсолютните съществени процесуални нарушения по см.на чл.348, ал.3, т.1 и т.2 вр. с ал.1, т.1 и т. 2 от НПК, които съгл.чл.335, ал.2 от НПК налагат отмяна на присъдата и връщане на делото за разглеждане от друг състав на Дупнишки районен съд. При разглеждането на делото ще следва да се имат предвид и наведените в жалбите и протеста доводи, с цел разкриване на обективната истина по делото и вземане на решение по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички

обстоятелствата по делото.

С оглед на горното и на осн.чл.335, ал.2 в сл.на чл.348, ал.3, т.1 и т.2 вр. с ал.1 т.1 и т.2 от НПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда №260045/02.06.2021 г., постановена по НОХД № 111/2020 г. по описа на Дупнишки районен съд и **ВРЪЩА** делото за ново разглеждане от друг състава на Дупнишки районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____